

Sindsbøge i Jylland, udover de dertil bevilgede 104,300 Rbd. Det opføres her blandt Statsactiverne, fordi det som bekendt kun er Forskud fra Statskassens Side, der senere ved Hjælp af en særlig Afgift skal refunderes. Overstridelsen er et af de ved saa store Bygningsarbejder uundgaelige Onder, og i Realiteten have Revisorerne Intet fundet at erindre derimod.

Vi komme nu til den Post, der synes at skulle blive interessanter, end Udvalget havde forudsat, nemlig, at en Udgift af 300 Rbd. vil liges, og at den derpaa begrundede Fordring skal blive opført blandt Kongerigets Activer. Spørgsmaalet reistes af Revisionen paa Grund af, at det var en Udgift til Præsten i Hjortlund i Haderslev Amt, idet det Spørgsmaal jo laa meget nær, hvorledes vi kunde komme til at gjøre Forskud til Præster i Haderslev Amt. Men det blev oplyst, at Sognet vel i verdslig Henseende hører under Haderslev, men i geistlig Henseende under Ribe Stift, og at den Præsten udbetalte Sum saaledes aldeles hører ind under de i Finantslovens § 27 Nr. 3 bestemte Summer til saadanne Laan. Som Følge deraf, er det vistnok i sin Orden, at Udgiften har fundet Sted og er bleven opført mellem Statsactiverne. Det er da ogsaa en ligefrem Selvefølge deraf, at den bliver at opføre blandt Kongerigets Activer. Jeg vil nu vel meget villigt indrømme, at denne hele Afskillelse mellem Activerne har grumme Lidet at sige; imidlertid findes den i Bøgerne, og det er altsaa dog vel ønskeligt, at den maa være correct. Forholdet er her forøvrigt omtrent det samme som ved Domainerne; det er altsammen Heelstatsindtægter, men det opføres dog særskilt for de særegne Landdele. Det kan gjerne være, at det engang i Tidernes Løb vil findes meget uheldigt for Danmark, at der i det egentlige Kongerige Danmark allerede i Slutningen af forrige Aarhundrede er solgt den ene Domaine efter den anden, og at de derimod ere conserverede i Slesvig og Holsten, saa at altsaa den sælles Stat for en stor Deel har levet af at fortære sine exclusivt danske Domainers. Hvis man paa den anden Side skulde tænke sig det Tilfælde, at en større finantsiel Afskillelse skulde finde Sted, vil man

ganske sikkert møde den Paastand, at Domainers og Statsactiver o. s. v. specielt tilhøre de vedkommende Statsdele. Det fremtræder dobbelt uheldigt — det er forresten kun efter given Anledning, at jeg dyaler noget længere ved denne Sag, — at der f. Ex. er kjøbt for 3 Millioner slesvigiske Activer for exclusivt danske Penge, for hvad der er solgt her af Domainers; men, saalange Afskillelsen bestaaer mellem de forskellige Domainers og Activer, er det vistnok fuldkommen i sin Orden, at de opføres der, hvor de komme fra, og, saalange der ikke er anden Hjemmel til, at give Præsten i Hjortlund et Forskud, om det end kun er 300 Rbd., end det, at han forsaavidt ikke hører til Slesvig, men til Danmark, synes denne Consequents at ligge overmaade nær.

Under den 9de Post har Udvalget indstillet, at Udsættelsen skulde bortfalde. Der er nemlig af Revisionen opkastet det Spørgsmaal, om, naar Finantsministeren er bemyndiget til i Finantsloven under Indtægtsbilag 10, med Hensyn til usikre Debitorer at træffe en Overenskomst, hvorved de skulle afgjøre deres gamle Gjæld ved Aversionssummer, — om det da ikke vil sige, at de skulle indfri dem med Contanter og ikke med en ny Forpligtelse. Det er ganske vist, at det synes høist paafaldende, at en Mand, der skylder 1000 Rbd., kan ombytte denne sin Gjæld mod en Forpligtelse til at betale 100 Rbd.; det er let begribeligt, at man qvitterer hans Obligation paa 1000 Rbd. imod at faae 100 Rbd. ind, men det synes noget paafaldende, at man gjør dette for at faae en Fordring paa 100 Rbd. Paa den anden Side er det aldeles vist, at den hele Forretning er ført af den afgaaede Finantsminister med en overordentlig stor Iver, og at den har indbragt Statskassen Endeel, som ellers vistnok aldrig vilde være kommet ind. Naar det er skeet med bestemte Afdrag og disse virkelig ere garanterede, er det ganske vist, at en saadan Obligation paa et mindre Beløb er et bedre Activ end en gammel Fordring, om hvilken det egentlig var forudsat, at den aldrig skulde betales. Finantsministerens Fremgangsaade i saa Henseende har altsaa sikkert været i Statskassens In-